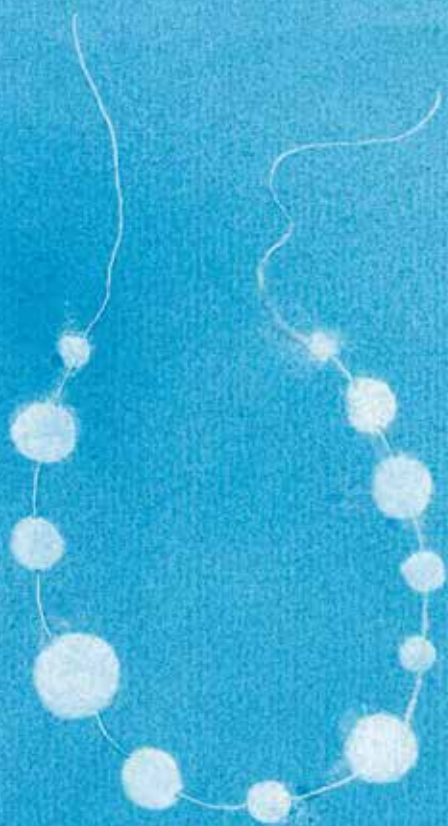

KOUZELNÝ ROK

napsala Pavla Soletka Krátká
ilustrovala Marie Snášelová Štorková

Elmavia

Milá/milý,

*následující stránky Tě zavedou
do království jednotlivých měsíců.
Co měsíc to jedna kouzelná brána,
za kterou se Ti otevře tajemná říše.
Každá z těch dvanácti cest je jiná, jedinečná.
Do každého měsíce vstoupíš obrázkem a příběhem.
Příběh si můžeš číst sama/sám či si jej nechat vyprávět
od někoho blízkého. Zavři si oči a naslouchej.
Ocitneš se přímo uvnitř měsíčních království...
zatouláš se v jejich lesích,
prozkoumáš jejich kouzelná zákoutí,
projdeš se bosky v zurčícím potoce,
přivoníš k barevným květinám,
poznáš zajímavé tvory možná až z jiných světů.
Sílu obrázku a slova pocítíš na vlastní kůži.
Každý měsíc má své jedinečné tajemství.
Ty jich postupně odhalíš všech dvanáct.
Nech se okouzlit pestrou nádherou ročního cyklu.*

S láskou

Pavla Soletka Krátká a Marie Snášelová Štorková

ELMAVIA

LEDEN

Tiché a klidné bílé pláň. Pod chodidly křupe čerstvý sních.
Z oblohy se snášejí další a další sněhové vločky.
Zakloníš hlavu a necháš si některé z nich přistát na nose
a tvářích. Cítíš, jak se ti na teplé kůži rozpouštějí.
Trochu to studí. Ale tak příjemně. Zavíráš oči, aby ti mohly
dopadat i na víčka. Tající vločky ti vnášejí radost do celého těla.
Zvesela poskakuješ po zasněžené pěšině. Z dálky k tvým uším
doléhá bubláni vody. Běžíš za tím zvukem.
Až se dostaneš k potoku. Na některých místech si voda
vesele skotačí. Jinde je proud schovaný pod průsvitnou ledovou
střechu. Usedáš na břeh. Díváš se na jiskřivé kapky,
jak tu a tam proskočí skrz ledovou čepici. Připomínají ti tebe
a tvé kamarády, když si hrajete. Říkáš si, o čem si asi ty kapky
povídají. Snažíš se porozumět, napínáš uši.
Najednou zaslechneš kouzelný hlas:
„Zkus to jinak! Zavři oči! Staň se tou kapkou vody.“
Rozesměješ se. Že tě to nenapadlo dřív? To je ono.
Vždyť víš, že se umíš proměnit v co chceš. Stačí se tím jen stát.
Měníš se ve vodní kapku. Chvíli skotačíš s ostatními kapkami
v proudu. Najednou se ti v cestě objeví velký kámen.
A ty se od něj odrážíš vysoko do vzduchu.
Letíš nad hladinou, stoupáš ke korunám stromů,
k obloze plné naducaných sněhových mraků, mezi kterými ne-
směle vykukuje slunce. To v lednu odpočívá a jen tu a tam vystrčí
slabý paprsek, kterým tě pošimrá na tváři.
A ty cítíš a vnímáš vším, čím jsi,
že leden v sobě ukrývá kromě ticha a klidu i radost a sny o tom,
co nového k tobě přijde...

Na co se těšíš? O čem sníš?

ÚNOR

Vycházíš z vyhřátého domova. Nohy tě již svrbí,
chce se jim ven. Proběhnout se po mrazem ztuhlé zemi.
Někde ji ještě pokrývá sněhová houně. Tu a tam se však již
objevují ostrůvky z trávy. Stébla travin jsou zahnědlá a suchá.
Pozoruješ je, jak se pomalu a ztěžka ohýbají do rytmu větru.

Slyšíš, jak při svém tanci šustí.

Zaposloucháš se do toho zvláštního zvuku.

Zaslechneš, o čem si povídají. „Jste již staré.

Síla nám dochází. Ještě nám ale zbývá alespoň krátký čas,
kdy se můžeme dívat kolem sebe. Už brzy nás vystřídají mladší
a silnější. My jim uvolníme svá místa. Stejně jako nám svěřily
místa po sobě stébla před námi.“ Překvapuje tě to.

Rozumíš jejich řeči. Když si je spatřil/a, moc se ti nelíbily.

Teď však v sobě cítíš smutek. Shýbáš se k nim a hladiš je,
jako by to byly dlouhé vlasy někoho, koho máš moc rád/a.
„Proč musíte zemřít?“ vyhrkneš naléhavě. Stébla se zachvějí
radostí. Konečně si jich někdo z lidí všiml a věnuje jim svou
pozornost. Tisknou se k tvým teplým dlaním a vysvětlují:

„Nesmutni. My nezemřeme. My se jen proměníme.

Už nebudeme vypadat jako tráva. Postupně se staneme znovu
zemí. A zůstanou tu po nás semínka. Některá již teď odpočívají
v zemi pod námi. To ona brzy vyklíčí a postupně vyrostou
v malé zelené rostlinky. Takový je koloběh života a smrti.
Staré se změní v mladé. Mladé zestárne. A znovu a znovu.

Věčnost,“ šeptají stébla do únorového dne.

Naposled je něžně pohladíš.

Připomínají ti vlasy staré moudré babičky.

Vracíš se zpátky domů.

Co v tobě ještě spí? A co se v tobě již probouzí?

BŘEZEN

Stojíš na lesní pěšině a rozhlížíš se kolem sebe.

Pod nohama máš drobné kamínky, které se na slunci nádherně lesknou. Jsou totiž čerstvě omyté svěžím jarním deštěm.

*Shýbáš se a bereš jeden z nich do dlaně. Chladí tě, ale zároveň z něj cítíš zvláštní teplo. Zaslechneš jeho třpytivý hlas:
„Vezmi si ze mě sílu, mám na rozdávání, neboj se.*

Dešťové kapky ze mě smyly všechny nečistoty, bahno i jehličí, a já teď můžu zazářit v celé své kráse. Na jaře se všichni potřebujeme očistit. Zbavit se všeho, co nám překáží. Co už nepotřebujeme nebo nechceme.”

Chvilí tiskneš kamínek v dlani, zavíráš oči.

Přemýšlíš, co bys právě ty potřeboval/a dát pryč. Čeho by ses rád/a zbavil/a. Najednou ucítíš na tvářích dešťové pohlazení. Na jinak modrém nebi se tu a tam objevily dešťové mraky, ani sis toho nestačil/a všimnout, jak jsi byl/a ponořený/á do svého rozjímání.

Dešť ti pomůže odplavit vše nepotřebné.

Zakláníš hlavu a necháváš se omývat.

Raduješ se, jásáš a vesele poskakuješ po pěšině.

Tím bláznivým skotačením, jako by z tebe odcházely všechny smutky a nepříjemné pocity, které tě někdy trápí. Zdá se ti, že i stromy podél cesty se daly do pohybu. Jejich téměř holé větve, na kterých se probouzejí první lístky, tě hladí a zpívají ti krásnou píseň o tom, že jdeš tou správnou cestou a že jsi pod obrovskou ochranou nádherných bytostí s velkými křídly.

Jsi v bezpečí.

*Jak si představuješ svého ochránce?
Jestli chceš, zkus si s ním popovídat
a poděkovat mu za jeho péči.*

DUBEN

Procházíš se po břehu řeky. Její hladina vystoupala dost vysoko.

Pomyslíš si, že kdyby teď zapršelo, jistě by se voda ze svého koryta vylila. Pozoruješ říční proud. Je dnes opravdu velmi rychlý.

Na hladině se tvoří úzké trychtýře, takové vodní jazýčky, které mlsně lapají po všech kouscích dřeva, listech a jiných pokladech, které se po řece nechávají unášet.

Jaké to asi je, nechat se tak hýčkat vodními pažemi, být v proudu. Zatoužíš se stát něčím malým a lehkým, povozit se na vodním hřbetě. Zavíráš oči. Proměňuješ se v loďku z kůry.

Chvíli jen tak nejistě bloudíš u břehu. Ne a ne se rozhodnout, zda se vrhnout do proudu. Tu to na hladině zajiskří a objeví se drobounká postava s dlouhými vlasy, které splývají s vodou. „Tak už pojd, bude se ti to líbit. Čeká tě veselá jízda!” postrčí vodní víla loďku přímo do nejbližšího trychtýřku. „A jedéééém!” zavolá ještě zvesela.

Přestáváš se bát. Jedeš, splouváš, letíš po vodě jako vodoměrka.

Směješ se tak, že se rozzáří i každíčká kapka vody.

Nad hladinu vykukují další a další vlasaté hlavy vodních víl.

Začínají tančit, až se na vodě udělají roz dováděné vlnky, takové roztomilé vodní hřebínky. Loďka z kůry poskakuje mezi nimi. Vodní sestry jsou vnímavé.

Dobře poznají, kdy už se loďka cítí unaveně.

Nejdříve tě svými prstíky pevně chytí a nesou tě zpět ke břehu.

Když se tvá před dotkne pevniny,

znovu se proměníš v lidskou bytost.

Pod nohama cítíš pevnou zem, hlínu a trávu. Otvíráš oči.

Prohlížíš si hladinu řeky a usmíváš se. „Vždyť je tady tak živo, toho jsem si před tím vůbec nevšiml/a,”

máváš všem na rozloučenou.

Co je ti příjemnější - klidná voda, nebo rychlý proud?

KVĚTEN

Ležíš v posteli. Jako bys odněkud slyšel/a někoho šeptat: „Podívej se... Schovávám ti tady překvapení.“ Není to poprvé, co k tvým uším doléhá tak nezvyklý hlas. Šátráš opatrně rukou okolo sebe. „Samá voda! Tady jsem,“ ozývá se zdola. Koukneš pod postel, chvíli se v té tajuplné tmě rozkoukáváš. Po chvíli se vše prozáří jasným světlem. A ty spatříš... docela malého trpaslíka, na hlavě špičatou čepici, na sobě legrační barevný pláštík. Sedí tam s úsměvem od ucha k uchu. V ruce drží obrovský zlatý klíč, který svítí jako lampička. „Tu máš, vezmi si tenhle klíč. Je kouzelný. Odemkne ti dveře do jednoho čarokrásného světa.“

Poděkuješ trpaslíkovi a bereš si od něj vzácný poklad.

Najednou už nejsi doma ve svém pokoji, ale stojíš před zlatou bránou. Nejdřív opatrně nakukuješ klíčovou dírkou dovnitř.

Co je asi za těmi dveřmi... Strkáš zlatý klíč do zámku.

Vrátka se s vrznutím otevrou a ty celý/á ohromený/á stojíš v nádherné zahradě. Tolik vonících květin. Tolik překrásných barev.

Zpěv ptáků, který zní jako ta nejsladší píseň. Tvé smysly jsou okouzleny. Procházíš se naboso po hebké trávě a měkkém mechu. Obdivuješ kvetoucí jabloně, třešně, šeříky, kopretiny. Spatříš duhového motýla, který radostně poletuje kolem tebe.

Natáhneš dlaň a on na ni usedá. „Jsi tak něžně krásný.“

Takový křehký. Chtěl/a bych být alespoň na chvíli jako ty....”

Mávne chápavě křídly a tvé přání vyplní. Letíte na výlet po kouzelné zahradě. Je ti lehká a veselo. Tančíte spolu vzduchem.

Sem tam usednete na květ a osvěžíte se lahodným nektarem. A pak se tvé motýlí nohy dotknou mechu, znovu jsi ve svém lidském těle a běžíš zpět k brance. Vrátka se zavřou a ty je zamýkáš. Slyšíš hlas trpaslíka: „Ten klíč si nech a schovej ho ve svém srdci. Můžeš se pak do zahrady vracet, kdy budeš chtít.“ „Díky,“ šeptáš ze spaní a schoulíš se doma pod peřinu.

Namaluj si svou kouzelnou zahradu.

ČERVEN

Našlapuješ po měkkém břehu potoka. Cítíš hlínu pod chodidly, je kyprá a vlhá. Jdeš pomalu. Bedlivě se rozhlížíš kolem sebe, jestli mezi stromy v trávě či mechů zahlédneš zářivé světlo.

Toužíš najít poklad - kvetoucí kapradí.

Je hluboká noc, jen hvězdy a měsíc ti svítí na cestu.

„Pojď za mnou.“ Zasluchneš hlásek odněkud zpoza trsu bělostných sasanek. Přivřeš oči, abys viděl, kdo to tam vykukuje.

„Jsem kapradinová déva. Víím, co hledáš. Kvetoucí kapradí je palác naší královny, který se mocným kouzlem může objevit lidskému oku jen jednou v roce. Zjeví se však jen moudrému člověku, který dokáže překonat všemožné nástrahy.

Znám tě už dlouho a víím, že máš dobré srdce. Povedu tě, ale buď obezřetný/á.“ Vydáváš se za dévou.

Minete břízy s vrásčitou kůrou i dlouhovlasé vrby.

Déva přidává do kroku: „Kapradí kvete jen chvíličku přesně o půlnoci. Pospěšme si.“ V tu chvíli se zarazíš, před tebou trčí zvláštní kořen. „Správně, jsi velmi bdělý/á.

Ještě, že jsi nezakopl/a.

To je bludný kořen, nebezpečná překážka nastražená zlými silami. Pojď tudy, nic se ti nestane.“

S úlevou kořen obcházíš. Zdolal/a jsi nebezpečí.

Za chvíli se před tvýma očima objeví mýtiny. Uprostřed ní starý vykotlaný pařez a z něj roste... kapradí s překrásnými květy.

Z největšího z nich majestátně vystoupí kapradinová královna se zářivou korunou na zlatovlasé hlavě.

„Vítej v mém království a přijmi ode mě jeden z květů.

Přinese ti veliké štěstí. Opatruj ho.“ A pak vše zahalí mlžný opar a ty jsi zpět tady a teď.

Co je pro tebe tím největším pokladem?

Jaký poklad bys chtěl/a najít?

ČERVENEC

Je horký letní den. Kéž bych ses tak mohl/a někde osvěžit.

Vzpomeneš si na své schopnosti. „Vždyť já umím kouzlit.

Stačí tak málo...” Zavíráš oči a vydáváš se na cestu.

Jsi na malém ostrově uprostřed jezera. Voda je průzračně čistá.

Místy vidíš na dno. Je pokryto pískem. Něco v něm barevně září.

„Co je to?” jsi zvědavý/á. „Vypadá to jako drobné oblázky.”

Něco ti skočí na rameno: „Dnes tě povedu já. K tvým službám.

Jsem Veverucha ploutvoprstá. Skoč za mnou. Trochu si ve vodě

pohrajeme,” pošeptá ti a přátelsky tě polechtá heboučkým

chmýřím na ouškách po čele. Oba skočíte do chladivé vody.

Veverucha plave obratně, blanitými tlapkami čeří vodu a ocasem

kormidluje. Je to taková plovoucí rychloveverka.

Začnete pod vodou dovádět. Snažíš se ji chytit. Vždycky, když už

ji máš téměř na dosah ruky, mávne chvostem a změní směr.

Otočí se na tebe a legračně vyfukuje bubliny, až se jí třesou

fousky kolem usmívající se tlamičky. Veverušiny bubliny mají

v sobě cosi barevného. Prohlížíš si je, jak stoupají k hladině.

Rychlými tempy je následuješ. Když se bubliny dostanou ven z vody, prasknou a vylétají z nich okřídlení tvorečkové. Dráčci.

Některé jsou červené, jiné modré, další žluté, zlaté, stříbrné.

Hemží se nad vodou a z nozder se jim valí pára.

Když jsou dost vylétání, vracejí se do vody a ukládají se na dno

do pelíšků z písku. „Aha, tak to tedy je. Nejsou to tedy kamínky,

ale Veverušina veselá dračí parta.” Veverucha na tebe

pobaveně cení špičáky a ukazuje tlapkou na dno.

„Jednoho dráčka si vyber. Je s nimi legrace.”

A pak celý svět zmizí. Jsi zase zpátky, tady a teď.

Uvnitř sebe máš však ukryto jedno malé tajemství s křídly.

Jakého dráčka sis vybral/a ty?

Zkus si ho namalovat.

SRPEN

Ležíš na pláži. Máš zavřené oči. Rozpálený písek ti prohřívá celé tělo. Cítíš, jak ti příjemné teplo prochází od prstů na nohou, přes lýtka, stehna, hýždě, záda až k hlavě. Je ti hezky.

Zhluboka vdechuješ vlhký vzduch, který je prosycený vodními parami. Máš pocit, že ten proud vzduchu je dost živý, zaslechneš vysoké hlásky: „Dýchej až dolů pod pupík, ať se ti nadzvedne břicho jako balónek. My se ti v těle pořádně prolétneme a zameteme ti všechna zákoutí. Zbavíme tě všech starých pavučin. Stačí, když budeš jen volně dýchat.

Nádech a výdech. Nádech a výdech. O tom je celý život.

Nech si od nás pomoci, jsme vzdušní Syllfové, jsme tu pro tebe.”

Poslechněš ty veselé hlásky. A necháváš se léčit a hladit uvnitř svého těla. Posloucháš při tom, jak šumí moře a svůj dech ladíš do stejné písničky a rytmu. Na tváři se ti rozhostí klid a mír.

Obrovská úleva. Syllfové odnesli všechny starosti spolu s tvými výdechy a rozpustili je. „Děkujeme vám za takovou očistnou vzdušnou koupel,” snažíš se překřičet hlas příboje. V srdci cítíš radost a lehkost. Běžíš do vody. Jakmile se tvé nohy dotkne první kapka, měníš se v delfína. Dovádíš ve vlnách, přeskakujeteš je a chvílemi se do nich celý/á noříš. A najednou už tu nejsi sám/sama, připlouvají další delfíni. Plavete společně, tančíte mořský tanec. Sluneční kotouč se pomalu koulí nad obzor. Zlátne, oranžoví, růžoví. Jeho obraz se zrcadlí na hladině. Koupeš se v těch sytých barvách života. Nabíjí tě to. Slunce se stulí pod peřinu a vystřídá ho na nebi Měsíc pasáček. Postupně přichází i celé stádo hvězd, stříbrných oveček. Splyváš na ztemnělé hladině a v úžasu pozoruješ tu proměnu. Vidíš padat hvězdu a za ní další a další. Hvězdný ohňostroj. Pastva pro oko. Perseidy. Šeptáš do větru a vln své přání.

A pak jsi zase zpět ve svém lidském těle, tady a teď.

Co si opravdu vroucně ze srdce přeješ?

ZÁŘÍ

Vcházíš do sadu, kde rostou ovocné stromy. Jabloně, hrušně, švestky jsou obsypány šťavnatými plody, že se jim pod tou tíhou prohýbají větve. Procházíš se mezi stromy a tu a tam ochutnáš ty úžasné dary přírody. Jsou tak lahodné a plné šťávy, až se na jazyku rozplývají. Uslýšíš zabzučení: „Pojď za mnou.”

Je to včela. Hlavičku ji zdobí koruna. Celé tělo má zlaté, dokonce i její křídla vypadají jako by byla z krajky protkané zlatou nití. Určitě je to včelí královna. Vydáváš se za ní. Projdete sadem až do vršku, odkud je nádherný výhled na široké lány obilí. Včelí královna se radostně prolétne nad zlatým obilím. Klasy se jemně zavlní, když do nich zafouká vítr. Včelka si všimne, že by ses také rád/a prolétl/a. Mávne křídélky a vymaluje do vzduchu zvláštní obrazec. Kouzlem se promění v bílého okřídleného koně se zlatou hřívou. Přistane těsně vedle tebe a pobídne tě kopýtkem, abys nasedl/a na hřbet. Nenecháš se pobízet. Ozve se zaržání a vznesete se společně do vzduchu. Oči ti jiskří nadšením. Taková krása je pohlédnout na svět shora. Obdivuješ zelené louky, mezi kterými se vinou cesty. Široká řeka ti z výšky připomíná štíhlého modrého hada bez konce. Objevíš zaječčí rodinku schovanou v lese. Vidíš káňata, která se nechávají unášet ve vzdušných vírech.

Bílý okřídlený kůň mocně mává křídly, abys spatřil/a i nádherná města s hrady, věžemi a mosty. „Tak krásná je země, kde žiješ,” pokývá moudře hlavou kůň, až se jeho hřívka zaleskne v zapadajícím slunci. Zaplaví tě nádherný pocit hrdosti a štěstí.

Pohladiš bělouše něžně po krku. Zatočíte se ještě naposled ve vzduchu a snesete se dolů na zem. Seskočíš z koně a popláčáš ho na pozdrav. Pak se vše rozplyne. A ty jsi zase tady a teď.

Ale už nikdy nezapomeneš, kam patříš.

Přemýšlel/a jsi někdy o tom,
kolik darů nám dává naše země?
Jaký dárek bys věnoval/a na oplátku zase ty jí?

ŘÍJEN

Touláš se krajinou, kterou slunce vymalovalo do jasných ohnivých barev. Stráně se zbarvily do žluta, ruda i oranžova.

Kráčíš po cestě lemované javory, břízami a dalšími listnáči. Tu a tam utrheš či zvedneš barevný list. Žasneš, kolik odstínů dokáže příroda namíchat. Zatoužíš se stát na chvílku jedním z těch nádherně zbarvených listů. Jaké by to asi bylo proletět se na křídlech větru? Kouzlit už umíš dobře.

Proměňuješ se ve velký list visící na stromě.

Fouká mírný vánek a ty se v něm jemně pohupuješ.

Narostl/a jsi vysoko v koruně statného javoru.

Máš odsud nádherný výhled. Když se ohlédneš vlevo, vidíš řeku plynoucí pod tebou. Když se podíváš vpravo, hledíš na vlnící se zalesněné kopce. Najednou se ozve hluboký hlas Větru: „Připrav se, poletíme.“ Mocný víchr silně foukne do koruny a tebe pevně obejmou větrné ruce. Letíš vzduchem.

Co tě asi čeká? Vítr tě unáší daleko od javoru.

Prolétneš se nad loukou, nad řekou, až se přiblížíte k lesu.

Všimneš si jednoho vzrostlého dubu, má uvnitř kmenu krásnou dutinku, vypadá jako jeskyně. Zatoužíš se do ní podívat.

„Větre, vypusť mě tady, prosím,“ voláš. Vítr plní tvé přání a ty se zlehýnka snášíš dolů. Poslední větrné pohazení tě zavane přímo do stromové komůrky. Tam leží schovaná dřevěná truhlička vykládaná rubíny. Poklad. Ještě jako list se truhličky dotkneš a rázem se vracíš do své lidské podoby. „Smím?“

zeptáš se truhličky. Truhlička se sama otevírá

a ty v ní spatříš... zrcátko.

Vejde se ti akorát do kapsy. Vydává zvláštní teplo.

„Že by bylo kouzelné?“ napadne tě.

Poděkuješ za vzácný dárek a vracíš se zpět.

Jsi zase tady a teď.

K čemu myslíš, že by kouzelné zrcátko mohlo sloužit?

LISTOPAD

Běžíš loukou, která se v tenhle čas proměnila spíš ve strniště.

Vítr tě žene k lesu. Těžknou ti nohy. Nejde ti utíkat zlehka.

Něco tě tíží jako závaží. Ocitneš se na pěšině plné spadanych listů. Šustí a praskají ti pod nohama. Silný vítr tě stále popohání svým mocným dechem. Čím víc fouká, tím větší tíhu v sobě cítíš.

Jakoby ses začal/a scvrkávat. Zastavuješ se a soustředíš se jen na své nohy. Jsou sice těžké, ale zároveň silné.

Pevně jimi stojíš na zemi. Cítíš šimráni na chodidlech.

Začneš se smát. Dost to lechtá. Všimneš si, že se ti u nohou hemží spousta malých trpaslíků. Jsou v plné práci.

Oddychují a funí jako kdyby nosili těžké kameny.

Několikrát se zhluboka nadechneš a zase vydechneš.

Zbystří se ti smysly. „Vždyť ti skřítkci opravdu vytahují balvany.” A najednou i vidíš odkud. Divíš se tomu a s úžasem na ty maličké bytosti hledíš. „Ano, vyndáváme je z tebe. Už u tebe narostly moc a tíží tě. Bude lepší, když je dáme do země. Poskládáme je

na sebe a necháme z nich vyrůst skálu. Uvidíš, uleví se ti.

Nechal/a jsi je ve své kamenné zahrádce trochu přerůst.

Přišel čas je přesadit,” říká jeden z trpaslíků a oklepává si s úlevou ruce. „Tak hotovo. Můžeš vykročit. Jaké to je?”

ptá se s úsměvem moudrý skřítek. Zkoušíš to. Noha ti vylétne do vzduchu lehce jako pírko. Máš pocit jako by ses nadnášel/a,

ale při tom pevně a jistě kráčíš po zemi. „Díky, skřítkové.

Je to pořádná úleva.” Otočíš hlavu. Po skřítkcích ani vidu ani slychu. Jen vysoká skála se tu v lese majestátně tyčí.

Usměješ se na ni a přeješ si, aby se stala útočištěm a skryší pro mnoho zvířat a rostlín.

Namaluj si svou skálu. Kdo v ní bydlí?

PROSINEC

Zavíráš oči a zaposloucháš se do tiché písně, která zní někde uvnitř tebe. Je to kouzelná melodie, kterou dobře znáš. Někdo k tobě promlouvá: „Dej mi ruku a pojď se mnou. Zavedu tě na jedno tajné místo.“ Otevřeš oči a spatříš před sebou krásného anděla. Je zahalený do nádherné zlaté záře. Natáhneš k němu dlaň a necháváš se vést. Cítíš se s ním bezpečně. Kráčíte pomalu vedle sebe. Všude tam, kde se vaše chodidla dotknou země, rozkvetou překrásné bílé lilie. Po chvíli se zastavíte na mechovém palouku, který ze všech stran stráží statné jedle a smrky.

Vzduch je provoněný jehličím. Všimneš si, že jsou v mechu vyskládané bílé kamínky. Ne jen tak, ale že tvoří cestičku ve tvaru spirály. Anděl ti vkládá do rukou štíhlou bílou svíčku a pokyne ti, abys ho následoval/a. Jdeš za ním. Čím více se blížíš doprostřed, tím se tvé kroky zrychlují. Jakoby tě spirála svými pažemi brala do náruče. A už stojíte přesně ve středu. Anděl se dá do zpěvu a z nebe se snese zlatý svícen s plápolajícími svícemi. Svící je jedenáct, ale na svícnu je volné místo ještě pro jednu. „Vždyť já mám úplně stejnou svíčku v ruce!“ zavoláš radostně. Anděl se usměje a kývne hlavou směrem k tobě. Opatrně zapaluješ svou svíci a přidáváš ji na místo, kam patří. „Vezmi si ten kouzelný svícen.

Plápolá ti na něm celý rok. Za každý měsíc jedna svíčka, jeden zářivý plamínek. Až svíčky dohoří, uchovej si jejich záři ve svém srdci. Tam budou hořet věčně, když jim věnuješ pozornost, když na ně pomyslíš, když je pohládíš,“ řekne anděl a ukazuje ti, abys šel za ním. Kráčíš pomalu za svým průvodcem spirálou ven. Svícen držíš pevně v rukou. A cítíš, jak tvé srdce bije a plane posílené světlem z kouzelných svíček.

Namaluj si svůj roční kouzelný svícen s dvanácti svíčkami. Popovídej si s jednotlivými plamínky svíček o uplynulých měsících. Co ti říkají? Na co vzpomínají?

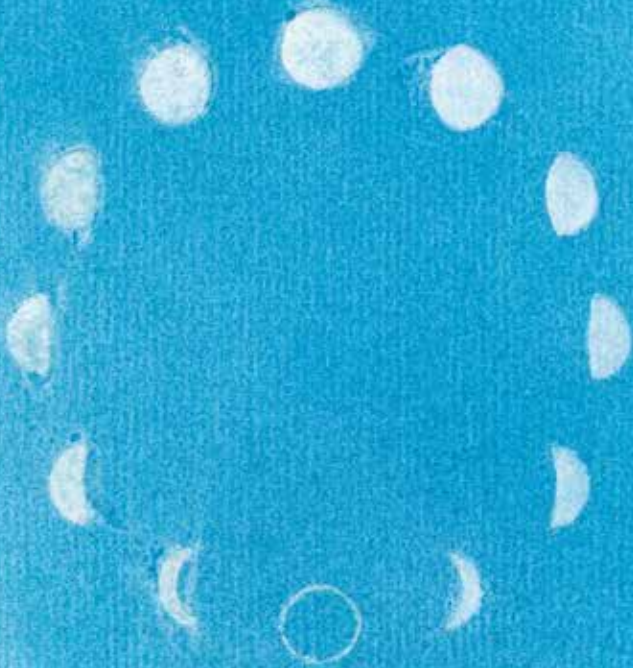

Kouzelný rok

napsala: Pavla Soletka Krátká
ilustrovala: Marie Snášelová Štorková
redakce a korektura: Kristýna Kaletová
grafická úprava: Marie Snášelová Štorková
sazba fontem Amor serif Pro od Františka Štorma
skeny ilustrací zhotoveny v Art D, Grafický ateliér Černý, s.r.o.

E-book vydalo nakladatelství Elmavia s.r.o. v roce 2021

www.elmavia.cz

Elmavia